

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 136.

43de Møde.

Mandagen den 8de April.

(Forts.)

Nyholm: (fortsat): Men den kan ikke lægges heri, hvor det angaaer det samlede Hovteri; thi her er ikke Spørgsmaal om den enkelte Mands Arbejde, men om det samlede Arbejde, der skal udføres af de Hovterigjørende, og dette lader sig slet ikke forandre, enten den hovterigjørende Bonde bliver ældre eller ikke; det bliver altid Det og det Samme. Hovedsagen med Amendementet er, at det er vittærligt, at der gives mangfoldige Hovteri-Contracter, og maaskee meest i dem, der endnu ere tilbage her i Landet, hvori der findes opført en Masse Hovteri, som i Reglen aldrig har været affordret de Hovteripligtige, og som fornuftigviis ikke har kunnet affordres dem, fordi det vilde have været umuligt for dem at præstere det. Men jeg vil nu spørge det ærede Thing om, naar det læser Ordene i § 4, hvor det derom hedder, at „Bederlaget skal fastsættes efter den Nytte, som den Arbejdsberettigede skønnes at kunne have af det ham tilkommende Arbejde“, om det derefter vil være muligt for Taxationsmændene Andet, end at bedømme alt det Arbejde, som staaer i Hovteriforeningen, og, skulde alt dette Arbejde bedømmes, skulde det taxeres og skulde den Hovterigjørende vederlægge det med et passende Bederlag, da kunde dette dog vel blive saa stort, at jeg høitlig maatte beklage, om en saadan Lov kom til at emanere. Det er ogsaa anført, at det var Nutiden, der skulde taxeres; men jeg kan virkelig ikke fatte — maaskee er det en Svagheit i min Opfattelsessevne — at det paa nogen Maade kan indrømmes, naar man læser Ordene, at det kun er Nutiden. Der staaer jo ikke et eneste Ord om, at det er det Arbejde, der nu præsteres; nei! der staaer „det ham tilkommende Arbejde“, og det Arbejde, der

tilkommer ham, det er alt det Arbejde, der staaer i Hovteriforeningen, men ikke det, der ydes, og saaledes kan jeg ikke give den høitærede Indenrigsminister Ret, naar han har sagt, at det var Nutiden, der vilde blive bedømt, hvorimod man kun deri vilde lade sig lede af Betragtninger, hentede fra Fortiden. Nei! jeg troer, at Fortiden maa her gives sin fuldkomne Anerkjendelse, dersom man gaaer ind paa Lovudkastet saaledes, som det er affattet. Det er saaledes med velberaad Hu, at jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget til det ærede Things Vedtagelse i denne Sag, som angaaer de hovterigjørende Gaardmænd eller Gaardbrugere. Forsaavidt der er stillet et Endringsforslag under Nr. 6 af omtrent eensbetydende Indhold med det, som jeg har tilladt mig at stille, saa skal jeg tillade mig at fremhæve, at den samme Mening, som blev udtalt af det ærede Medlem, som har været af den Godhed at understøtte mig i mit Forslag, nemlig den ærede 7de Landstingsmand for Fyen (Ansgaard), er ogsaa min, og at, naar i vort Forslag findes Ordet „virkeligt“, istedetfor at det ikke er udtalt i det andet Forslag, saa er det kun skeet, for at Meningen kunde træde desto tydeligere frem. Jeg maa nu ganske overlade til det ærede Thing, hvilket af disse Forslag, det vil tiltræde. Jeg troer, at Maalet vil naaes, hvilket af dem man antager.

Solberg: Med Hensyn til, hvad der er fremført af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Valgkreds (Blechingsberg), skal jeg tillade mig at henvende det Spørgsmaal til ham, om det ikke var hans Anskuelse, at den Formand, som var udnævnt af Regjeringen, maatte være en dygtig og retfærdig Mand? Jeg antager, at den ærede Landstingsmand indrømmer, hvad jeg har fremført, og jeg vil derfor gaae videre. Men dersom en Formand, som var udnævnt for een Kreds, var af denne Bessaffenhed, saa maatte ogsaa de Formænd,